

Întrebările preliminare

Dispozițiile articolului 34 alineatul (1) literele (a) și (b) coroborate cu cele ale articolului 53 alineatele (1) și (3) și cu cele ale articolului 60 alineatul (2) primul paragraf literele (b) și (c) din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014⁽¹⁾ trebuie interpretate în sensul că orice eventuală creanță sau drept care ar decurge din obligarea la plată a entității care a succedat Banco Popular ca urmare a declarării nulității achiziționării unui instrument de capital (acțiuni preferențiale), care a fost convertit în acțiuni ale băncii înainte de adoptarea măsurilor de rezoluție privind banca (7 iunie 2017), ar putea fi considerate ca fiind un pasiv care face obiectul prevederii privind reducerea valorii contabile, stabilită la articolul 53 alineatul (3) din Directiva 2014/59/UE, cu titlu de obligație sau pretenție „nescadentă”, astfel încât Banco Santander ar fi exonerată de aceasta și nu i-ar fi opozabilă în calitate de succesoare a Banco Popular, în cazul în care acțiunea din care ar rezulta obligația respectivă a fost introdusă după încheierea procedurii de rezoluție a băncii?

Sau, dimpotrivă, dispozițiile menționate trebuie interpretate în sensul că această creanță sau acest drept ar constitui o obligație „ajunsă la scadență” [articolul 53 alineatul (3) din directivă] sau o „datorie ajunsă deja la scadență” la momentul rezoluției băncii [articolul 60 alineatul (2) litera (b)] și, cu acest titlu, ar fi exclusă de la efectele exonerării sau ale anulării acestor obligații sau pretenții și, în consecință, ar fi opozabile Banco Santander în calitate de succesoare a Banco Popular, chiar și în cazul în care acțiunea din care ar rezulta obligația de despăgubire ar fi fost introdusă după încheierea procedurii de rezoluție a băncii?

⁽¹⁾ Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO 2014, L 173, p. 190).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Supremo (Spania) la 23 decembrie 2022 – FSC/Banco Santander, SA

(Cauza C-794/22, Banco Santander)

(2023/C 173/18)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Tribunal Supremo

Părțile din procedura principală

Recurentă: FSC

Intimată: Banco Santander, SA

Întrebările preliminare

Dispozițiile articolului 34 alineatul (1) literele (a) și (b), coroborate cu cele ale articolului 53 alineatele (1) și (3) [și cu cele ale articolului 60 alineatul (2) primul paragraf literele (b) și (c) din Directiva 2014/59/UE⁽¹⁾] trebuie interpretate în sensul că orice eventuală creanță sau drept care ar decurge din obligarea la plata unei despăgubiri a unei entități care a succedat Banco Popular ca urmare a unei acțiuni în angajarea răspunderii care a rezultat din comercializarea unui produs financiar (bonduri subordonate convertibile în mod necesar în acțiuni ale aceleiași bănci), care nu sunt incluse printre instrumentele de fonduri proprii de nivelul 1 suplimentar la care se referă măsurile de rezoluție ale Banco Popular, care au fost convertite în acțiuni ale băncii înainte de adoptarea măsurilor de rezoluție privind banca (7 iunie 2017), ar putea fi considerate ca fiind un pasiv care face obiectul prevederii privind reducerea sau stingerea valorii contabile, stabilită la articolul 53 alineatul (3) din Directiva 2014/59/UE, cu titlu de obligație sau creanță „nescadentă”, astfel încât Banco Santander ar fi exonerată de aceasta și nu i-ar fi opozabilă în calitate de succesoare a Banco Popular, în cazul în care acțiunea din care ar rezulta obligarea la plata unei despăgubiri a fost introdusă după încheierea procedurii de rezoluție a băncii?

Sau, dimpotrivă, dispozițiile menționate trebuie interpretate în sensul că această creanță sau acest drept ar constitui o obligație sau o pretenție „ajunsă la scadență” – articolul 53 alineatul (3) din directivă – sau o „datorie ajunsă deja la scadență” la momentul rezoluției băncii – articolul 60 alineatul (2) litera (b) – și, cu acest titlu, ar fi exclusă de la efectele exonerării de sau ale anulării acestor obligații sau pretenții și, în consecință, ar fi opozabile Banco Santander în calitate de succesoare a Banco Popular, chiar și în cazul în care acțiunea din care ar rezulta obligația de despăgubire ar fi fost introdusă după încheierea procedurii de rezoluție a băncii?

(¹) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO 2014, L 173, p. 190).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Okresný súd Bratislava III (Slovacia) la 24 ianuarie 2023 – NFŠ a.s./Slovenská republika, acționând prin intermediul Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, și Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky

(Cauza C-28/23)

(2023/C 173/19)

Limba de procedură: slovacă

Instanța de trimitere

Okresný súd Bratislava III

Părțile din procedura principală

Reclamantă: NFŠ a.s.

Pârâte: Slovenská republika, acționând prin intermediul Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, și Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky

Întrebările preliminare

- 1) Un acord de subvenție și un antecontract de vânzare încheiate între un minister (statul) și o entitate de drept privat selectată fără o procedură concurențială constituie un „contract de achiziții publice de lucrări” în sensul articolului 1 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2004/18 (¹), respectiv al articolului 2 [alineatul (1) punctul] 6 litera (c) din Directiva 2014/24 (²), în cazul în care acordul de subvenție constituie un ajutor de stat autorizat de Comisia Europeană în sensul articolului 107 alineatul (3) litera (c) TFUE, angajamentele prevăzute în acordul de subvenție cuprind obligația statului de a acorda subvenția, precum și obligația entității de drept privat de a construi un edificiu potrivit condițiilor stabilite de minister și de a permite unei organizații sportive să utilizeze o parte din acest edificiu, iar obligațiile prevăzute în antecontract cuprind o opțiune unilaterală în beneficiul entității de drept privat sub forma unei obligații a statului de a cumpăra edificiul construit, în situația în care aceste contracte constituie un cadru de obligații reciproce între minister și entitatea de drept privat interconectate din punct de vedere temporal și material?
- 2) Articolul 1 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2004/18, respectiv articolul 2 [alineatul (1) punctul] 6 litera (c) din Directiva 2014/24 se opun unei reglementări din dreptul național al unui stat membru în temeiul căreia un act juridic care, prin conținutul sau scopul său, este contrar legii sau constituie o eludare a legii sau este contrar bunelor moravuri este lovit de nulitate absolută (și anume de la bun început/*ex tunc*) în cazul în care această încălcare a legii constă într-o încălcare gravă a normelor în materia achizițiilor publice?
- 3) Articolul 2d alineatul (1) litera (a) și articolul 2d alineatul (2) din Directiva 89/665 (³) se opun unei reglementări din dreptul național al unui stat membru în temeiul căreia un act juridic care, prin conținutul sau scopul său, este contrar legii sau constituie o eludare a legii sau este contrar bunelor moravuri este lovit de nulitate absolută (și anume de la bun început/*ex tunc*) în cazul în care această încălcare a legii constă într-o încălcare gravă (eludare) a normelor în materia achizițiilor publice, așa cum este cazul în procedura principală?